

Auditiemonoloog Edith

(uit Waterlooplein 12)

Ik doe mijn ogen dicht. Ik loop door het Oosterpark. Het is een mooie zomerse dag.

We gaan picknicken. Ik voel het gras al kriebelen aan mijn kuit.

Ik voel hoe de zon brandt op mijn huid.

Ik hoor kinderen lachen en merels zingen. Kijk, een koolwitje, dansend door de lucht.

Daar gaat ie, de weide wereld in, vrij...

Iedere dag, als ik ook maar een klein beetje tijd had, danste ik.

Ook als er geen muziek was, hoorde ik de muziek gewoon in mijn hoofd.

Het was mijn manier om vrij te zijn, om even alles te vergeten.

Als ik danste voelde ik mij veilig.

Maar nu, nu is het allesbehalve veilig.

Elke beweging moet voorzichtig, elke ademhaling gedempt.

Alles waar ik van hield is weg. Mijn dromen zijn vernietigd.

Waarom moeten wij ons verstoppen?

Waarom worden wij als beesten behandeld?

Maar ze kunnen mij niet breken.

Ze mogen mij mijn vrijheid hebben afgenomen, maar ik zal blijven dansen.

Zelfs als het in het donker is. Zelfs als het alleen in mijn gedachten is.

Want ik ben sterker dan hun haat